

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI BA
GIÂN LÃO PHÙNG LO MƯU TẨY OÁN

Vi Tiểu Bảo liền thuận gió dương buồm đáp:

- Vương gia có phạm tội hay không bây giờ chưa thể biết được. Có điều Vương gia còn thiếu nợ tại hạ chưa thanh toán xong thì tính sao đây? Vương gia định trả tiền hay là đi theo tại hạ?

Trịnh Khắc Đẳng nghe chừng có thể khỏi bị bắt liền nói ngay:

- Tại hạ xin trả tiền! Tại hạ xin trả tiền!

Hắn vội tiến vào nội đường lấy một tập ngân phiếu. Đồng thời hai tên gia đinh bung ra một cái mâm đựng kim ngân và đồ trang sức.

Trịnh Khắc Đẳng nói:

- Vi đại soái! Ty chúc dốc hết cả hòm xiểng mới được chừng tám, chín vạn lạng bạc. Hiện giờ thực tình không đào đâu ra được nữa.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Không đào đâu ra được nữa ư? Tiểu đệ không tin như vậy. Vương gia đưa tiểu đệ vào tìm kiếm xem sao.

Trịnh Khắc Đẳng ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó... có điều không tiện.

Phùng Tích Phạm tức quá lớn tiếng:

- Bọn tại hạ không phạm vương pháp mà Vi đại soái đòi khám xét trong nhà thì có Thánh chỉ hay văn thư của Hình bộ đại đường không?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đây không phải là chuyện khám nhà. Nhưng Trịnh vương gia bảo không đào đâu ra được một phân bạc nào nữa, tại hạ nhận thấy Vương gia còn có tiền bạc, e rằng y đem vàng bạc châu báu cất dấu trong bí thất, không chừng còn đào

thương võ khí, áo long bào long cổn gì cũng nên. Trong lúc nhất thời y không kiểm thấy, nên bộn tại hạ vào kiểm dùm.

Trịnh Khắc Sảng nói:

- Khi nào tại hạ dám dẫu... long bào long cổn gì gì đâu? Hơn nữa ty chức mới là công tước, vậy chẳng khi nào dám nhận hai chữ "Vương gia" mà đại soái xưng hô. Ty chức xin đại soái miễn cách xưng hô đó.

Vi Tiểu Bảo nhìn Đa Long nói:

- Đa đại ca! Xin đại ca kiểm điểm xem chỗ đó cộng được bao nhiêu?

Đa Long và hai tên thị vệ kiểm ngân phiếu rồi đáp:

- Tập ngân phiếu cộng được năm vạn bốn nghìn ba trăm lạng bạc. Còn một ít đồ nữ trang thì Đa mỗ không biết thế nào mà đánh giá.

Vi Tiểu Bảo thò tay vào món trang sức đảo lộn mấy cái, cầm một cành kim phụng thoa giơ lên làm bộ giật mình kinh hãi hỏi:

- Trời ơi! Đa đại ca! Sự vật này phạm cấm điều. Đức Hoàng thượng là rồng. Chính cung nương nương là phụng. Sao... sao Vương phi của Trịnh vương gia cũng xài Kim phụng thoa?

Phùng Tích Phạm tức giận lại lớn tiếng:

- Vi đại soái! Đại soái bối lòng tìm vết để ghép chúng ta vào vòng tội lỗi. Bữa nay Phùng mỗ đành phải liều mạng với đại soái. Vàng bạc cùng đồ trang sức trong các tiệm ở khắp thiên hạ còn tiệm nào không có những cành thoa hình chim phượng? Nữ quyến ở các nhà quan lại trong thành Bắc Kinh còn ai không cài kim phụng thoa?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra Phùng đại nhân đã coi hết nữ quyến các nhà quan tư ở thành Bắc Kinh. Ồ! Vậy Phùng đại nhân bảo các vị thái thái cùng tiểu thư nhà ai đẹp nhất?

Gã tặc lưỡi mấy tiếng nói tiếp:

- Thật là lợi hại! Thật là ghê gớm! Được coi nữ quyến hết mọi nhà quyền quý trong thành thì nhần phước không ai bì kịp! Vương phi của Khang Thân vương, tiểu

thư ái nữ của quan Binh bộ Thượng thư Minh Châu, Phùng đại nhân cũng nhìn thấy rồi chứ?

Phùng Tích Phạm tức quá không nói nên lời mà trong lòng quả cũng khiếp sợ. Lão biết gã thiếu niên này giao du thân mật với hết các nhà quyền quý đồng triều. Nếu gã thêm dầu thêm mỡ đồn đại vụ này ra ngoài thì thật phiền cho lão.

Trịnh Khắc Đẳng không ngớt khom lưng xá dài nói:

- Vi đại nhân! Nhất thiết xin đại nhân bảo toàn cho. Ty chúc năn nỉ đại nhân dung tình.

Vi Tiểu Bảo thấy mình nói mấy câu khiến cho Phùng Tích Phạm khiếp sợ không dám lên tiếng nữa. Gã cười ha hả bảo Đa Long:

- Đa đại ca! Thế diện của tiểu đệ còn kém đại ca xa lắm. Đa đại ca đòi nợ được hơn hai trăm vạn lạng bạc, mà chính tiểu đệ thân hành xuất mã lại chỉ được một chút thế này.

Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Thực tình trong nhà ty chúc không còn chút gì nữa, quyết chẳng khi nào... dám quýt nợ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta về thôi! Chừng mười ngày hay nửa tháng, người nhà Trịnh vương gia ở Đài Loan sẽ vận chuyển vàng bạc đến, chúng ta lại tới đòi.

Gã nói rồi đứng dậy ra khỏi sảnh đường.

Phùng Tích Phạm nghe giọng Vi Tiểu Bảo thấy câu nào gã cũng cố ý vu hãm Trịnh Khắc Đẳng vào việc mưu đồ phản loạn và vẫn liên kết với bộ hạ cũ ở Đài Loan. Đây là một trọng tội đưa đến chỗ diệt tộc. Nếu không biện minh thì suốt đời bị uy hiếp, khó lòng làm người được.

Lão liên đông dặc nói:

- Bọn Phùng mỡ luôn luôn giữ đạo công bằng, tuân theo phép nước, chẳng bao giờ dám bước lệch lạc ra ngoài khuôn phép. Bữa nay Vi đại soái cùng Đa tổng quản đã nói những gì ở đây, bọn Phùng mỡ phải nhất nhất tâu bày lên đức

Hoàng thượng. Nếu không thì vom trời tuy rộng bát ngát mà bọn tại hạ không còn đất đứng.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Các vị muốn đất đứng ư? Có chứ, có chứ! Trịnh vương gia! Phùng tướng quân! Các vị trở về Đài Loan, há chẳng là một khu vực rất lớn để các vị đặt chân? Hai vị đang thương nghị về việc tìm đất đứng, vậy bọn tại hạ không dám quấy nhiễu nữa.

Rồi gã dắt tay Đa Long băng băng đi ra cửa.

Vi Tiểu Bảo về đến phủ, lập tức truyền mở tiệc rượu, mời đoàn thị vệ ăn uống.

Đa Long sai thủ hạ đem bốn chiếc rương vào mở ra, trong đựng toàn bạc vàng châu báu và một tập ngân phiếu.

Lão cười nói:

- Đòi nợ mấy tháng trời khiến cho gia sản của tên tiểu tử Trịnh Khắc Sảng mất quá nửa vào chỗ này. Vi huynh đệ! Huynh đệ kiểm điểm lại rồi thu nhận lấy.

Vi Tiểu Bảo lấy tập ngân phiếu ước chừng mười mấy vạn lạng đưa ra nói:

- Tên cầu tặc này sát hại gia sư, nhưng hắn được Hoàng thượng phong cho tước vị, mối thù của tiểu đệ không thể trả được.

Đa tạ đại ca cùng chúng vị huynh đệ chính hắn một phen thâm tâm, khiến tiểu đệ cũng hả lòng. Gia sư không có gia quyến, số bạc này chẳng dùng làm gì. Tiểu đệ trích một phần cho người đến Đài Loan xây cất một ngôi từ đường lớn để thờ phụng ân sư. Còn bao nhiêu xin đại ca và chúng vị huynh đệ chia nhau.

Đa Long xua tay lia lia đáp:

- Không được đâu! Không được đâu! Đây là tiền Trịnh Khắc Sảng thiếu nợ huynh đệ. Hàng ngày huynh đệ sai mấy tên thân binh đến gõ cửa nhà hắn đòi nợ, dĩ nhiên hắn phải trả. Bọn tiểu huynh làm giúp huynh đệ một việc nhỏ mọn phỏng có chi đáng kể? Chúng ta đã là người một nhà, khi nào còn lấy tiền của huynh đệ?

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chẳng đâu gì đại ca: Sản nghiệp của tiểu đệ rất dư giả, tha hồ xài không hết. Đã là hảo bằng hữu thì có tiền cùng xài, sao còn nói đến chuyện riêng tây?

Đa Long nhất định không chịu thu nhận.

Hai người tranh luận đến đỏ mặt tía tai. Sau cùng bọn thị vệ phải lấy một trăm vạn lạng bạc gọi là thảo trái phí. Còn bao nhiêu Đa Long thân hành đem vào nội đường ở Vi phủ.

Cả những thị vệ thường trực ở trong cung cũng được chia phần, mỗi người mấy ngàn lạng.

Bọn thị vệ sung sướng hoan hô nhiệt liệt. Cơm no rượu say rồi, chúng mở bàn bài cầu và bàn xúc xắc đánh ngay ở nhà đại sảnh trong phủ Công tước.

Mọi người đánh bạc cho đến canh hai, Vi Tiểu Bảo nhìn Đa Long nói:

- Đa đại ca! Tiểu đệ còn muốn phiền đại ca giúp cho một việc.

Đa Long đang hồi vận đồ, trong lòng khoan khoái, cười đáp:

- Được rồi! Bất luận việc gì, huynh đệ cứ cho hay là được.

Nhưng lão chợt nhớ tới điều gì, nói tiếp:

- Chỉ có một điều chẳng thể làm xong là tên hán tử điên khùng chủ bói ngoài đường phố, Hoàng thượng đã truyền cho tiểu huynh phải phòng thủ nghiêm mật để sáng mai đưa ra pháp trước hành hình, do huynh đệ làm giám thẩm. Nếu tiểu huynh vị tình riêng mà buông tha hắn, tất Hoàng thượng sai chém đầu mình.

Vi Tiểu Bảo quả nhiên định ủy thác lão về vụ này, ngờ đâu lão đã chặn đầu trước... gã nghĩ bụng:

- Đức Hoàng thượng thân cơ diệu toán, việc gì cũng tiên liệu được. Minh chịu bỏ ra một trăm vạn lạng bạc để mua mạng sống cho Mao đại ca mà không xong.

Trong lòng căm hận, gã lại muốn đến nhà Trịnh Khắc Đẳng đòi nợ, nhưng nghĩ tới tình trạng suy đồi của hắn và đã hành hạ, vũ nhục hắn đến cùng cực. Nếu còn đi uy hiếp một kẻ khốn cùng sao phải đáng anh hùng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã đáp:

- Về vụ hán tử điên khùng, Hoàng thượng đã thân hành dẫn bảo, tiểu đệ dù lớn mật đến đâu cũng chẳng dám buông tha y.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay chúng ta đến đòi nợ Trịnh Khắc Sảng như vậy là đủ rồi. Chỉ còn tên thủ hạ của hắn là Phùng Tích Phạm. Con mẹ nó! Thằng cha này đáo để thật! Chúng ta đều bị nó khinh khi. Cái giận này tiểu đệ không nuốt trôi được.

Mấy tên thị vệ đứng bên nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy liền đồng thanh phụ họa:

- Bọn tiểu nhân bữa nay thấy cử động cùng lời nói của lão Phùng cũng tức đầy ruột. Vi đại soái bất tất phải phiền lòng. Để bọn tiểu nhân sấn đến nhà lão hỏi tội. Lão bất quá là một tên bại tướng đầu hàng mà dám sinh cường ở giữa thành Bắc Kinh này thì bọn tiểu nhân chẳng hóa ra vô dụng?

Bọn thị vệ càng nói càng hăm hực, những muốn đến Bá tước phủ ngay lập tức để hành hung Phùng Tích Phạm.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chúng ta có đi làm tội con rùa đó thì không nên ra mặt để các quan hay biết. Lỡ ra họ làm bản tấu lên Hoàng thượng thì thanh danh của Ngự tiền thị vệ không khỏi bị tổn thương.

Đa Long cũng nói theo:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Huynh đệ lo xa như thế là phải.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Đa đại ca cũng đừng xuất mã, xin Trương đại ca và Triệu đại ca, hai vị dẫn anh em đi.

Gã quay lại nhìn Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền dẫn:

- Các vị mạo xưng là thủ hạ của Thái đô thống ở Tiên Phong doanh nói là có công vụ khẩn cấp mời con rùa Phùng Tích Phạm đến thương nghị. Lão con rùa dù có sinh dạ hoài nghi cũng vẫn phải đi. Hai vị đưa hắn đến nửa đường rồi xịch tay khóa chân lại, dùng vải đen bịt mắt lão, cả miệng cũng nhét hạt thị vào. Hai vị đưa lão ra phía đông thành rồi lại quanh sang phía tây, đi vòng vèo một lúc, sau cùng

hãy đưa tới đây. Đến lúc đó các huynh đệ đánh lão một trận như đòn, lột hết quần áo rồi đưa đến bỏ trên giường di thái thái của Thái đô thống.

Bọn thị vệ nghe gã nói tới đây không nhìn được phải phì cười và đều khen là diệu kế.

Bọn Ngự tiền thị vệ và bọn quan binh Tiền Phong doanh trước nay vốn có chuyện bất hòa, chạm trán nhau thường gây cuộc ẩu đả. Đa Long và Thái đô thống tranh đấu ra mặt cũng có, ngầm ngầm cũng có, nhưng thủy chung trong bảy, tám năm trời chẳng ai làm gì được ai.

Đa Long lại càng khoan khoái, xen vào:

- Lão Thái sợ vợ quá. Lão lấy tỳ thiếp mà không dám đưa về nhà. Mới đây lại cười đệ bát phòng di thái để ở hẻm Diêm Thủy. Ban đêm lão thái cũng không dám đến đó ngủ. Chúng ta mà đem Phùng Tích Phạm lột hết quần áo đến bỏ trên giường tân di thái của lão thì lão tức đến bể mật. Dù lão có nghi ngờ bọn ta dỏ trò quỷ nhưng anh em đừng ai tiết lộ phong thanh, lão vẫn chẳng làm gì được.

Bọn thị vệ liền bỏ hết huy hiệu thị vệ trên người ra. Chúng hể hả kéo nhau đi ngay.

Vì Tiểu Bảo cùng Đa Long ngồi ở sảnh đường uống rượu chờ đợi.

Vì Tiểu Bảo lại sai thân binh chia thành từng tốp ra ngoài do thám.

Lát sau có tin về báo:

- Đoàn thị vệ đã đến trước Trung Thành bá phủ gọi cửa xin ra mắt.

Phùng Tích Phạm thân hành ra đón tiếp, mời mọi người vào uống trà.

Trương Khang Niên cho lão hay là vâng lệnh Thái đô thống đến thương nghị tức khắc vì có tin báo quân tình khẩn cấp ở Đài Loan.

Phùng Tích Phạm lên kiệu đi ngay. Anh em thị vệ đưa hấn ra phía tây thành và đã khóa tay xích chân lão rồi, lại bắt hết bọn tùy tùng của lão.

Đoàn người đi về phía bắc, gặp bọn lính canh của phủ Cửu môn đề đốc chặn hỏi.

Triệu Tề Hiền lớn tiếng đáp:

- Đây là đội Tiên Phong doanh.

Phùng Tích Phạm trong kiệu nhất định cũng nghe rõ.

Đoàn người đang đi về phủ này.

Sau khoảng thời gian cháy tàn nén hương, đoàn thị vệ áp giải Phùng Tích Phạm đến.

Trương Khang Niên lớn tiếng hô:

- Khải bẩm Thái đô thống! Đã giải phạm quan Phùng Tích Phạm về đây.

Vì Tiểu Bảo nắm tay lại thành quyền ra hiệu đánh đi.

Bọn thị vệ lớn tiếng la:

- Phạm quan Phùng Tích Phạm thông đồng với bọn phản nghịch, âm mưu bất pháp. Thái đô thống ra lệnh khảo đả!

Phùng Tích Phạm võ công cao cường lại là người cơ cảnh. Ngay lúc bọn thị vệ mạo xưng là quan binh Tiên Phong doanh đến mời, lão đã nhìn ra có chỗ không đúng. Nếu lão muốn trốn thoát thì bọn thị vệ tuy đông người nhưng nhất quyết không thể bắt được. Song sau khi đầu hàng được phong bá tước, lão định ninh dù đối phương cố ý hãm hại, nhưng đức Hoàng thượng anh minh sẽ phân rõ gian ngay. Nếu hấn trốn chạy cho thoát thân thì không khỏi mang tiếng sợ tội nên mới trốn tránh và từ đây bao nhiêu tước lộc vinh hiển đều trôi theo dòng nước.

Lão nghĩ vậy nên chẳng kháng cự gì hết.

Phùng Tích Phạm vì tham đồ phú quý mà để mình là một tay cao thủ võ lâm đương thời cho bọn thị vệ đánh đến thừa sống chí chết.

Vì Tiểu Bảo nhìn lão mũi đỏ máu tươi, nội thương trầm trọng, cảm thấy khoan khoái trong lòng vì mối thù giết sư phụ coi như đã trả được phân nửa.

Gã sợ tiếp tục đánh nữa có khi chết người, liền xua tay ra hiệu cho thị vệ dừng lại.

Gã lại sai thân binh lột hết quần áo Phùng Tích Phạm, dùng một tấm chiếu quấn lấy người lão.

Lúc này Phùng Tích Phạm chỉ còn thoi thóp thở, không biết gì nữa.

Đa Long cười nói:

- Bây giờ đưa đến nhà Bát di thái mà bỏ.

Triệu Tề Hiền cười nói:

- Hay hơn nữa là lột trần cả Bát di thái của lão Thái rồi cột hai người vào với nhau.

Bọn thị vệ khoái trá reo lên:

- Hay tuyệt!

Đa Long muốn được coi Bát di thái của Thái đô thống thân thể lỏa lồ, liền cười nói:

Lần này để ta đi hướng dẫn anh em.

Mấy người khiêng Phùng Tích Phạm lên toan xuất phát thì đột nhiên hai tên thân binh chạy vào trước mặt Vi Tiểu Bảo báo cáo:

- Khỏi bẩm đại soái! Ngoại trạch của Thái đô thống trong hẻm Diêm Thủy hiện đang xảy cuộc náo loạn đánh nhau đến trời long đất lở.

Mọi người đều giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Sao lại tiết lộ phong thanh để Thái đô thống biết mà phòng bị? Vụ này hỏng bét rồi.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Những ai đánh lộn?

Một tên thân binh đáp:

- Bọn tiểu nhân tám tên vâng tướng lệnh của đại soái đến do thám mặt trước mặt sau hẻm Diêm Thủy bỗng thấy một đội nương tử quân chừng ba, bốn chục người...

Vi Tiểu Bảo chau mày ngắt lời:

- Nương tử quân là cái gì?

Tên thân binh đáp:

- Trình đại soái: Đội người này toàn là nữ nhân bàn chân to tướng. Người thì cầm Cán miến còn kẻ thì dùng Tây y bổng. Lại có người cầm đóng cửa, đòn gánh xông vào ngoại trạch của Thái đô thống đánh loạn xà ngầu. Họ lôi bọn tiểu cô nương rất xinh đẹp ra rồi dùng bì tiền quất lấy quất để.

Vì Tiểu Bảo và Đa Long nhìn nhau kinh hãi chẳng hiểu nguyên nhân ra làm sao.

Vì Tiểu Bảo giục:

- Đi do thám nữa xem sao.

Hai tên thân binh dạ một tiếng toan chạy ra cửa thì toán do thám thứ hai chạy về báo:

- Bẩm đại soái! Thái đô thống cười khoái mã đã đến hẻm Diêm Thủy. Quần áo lão mặc không chỉnh tề, một chân xỏ giày một chân không. Người thống lĩnh đội nương tử quân đến đánh hẻm Diêm Thủy chính là Thái đô thống phu nhân.

Mọi người nghe nói phá lên cười.

Tên thân binh nói tới đây, chính hắn cũng không nhịn được phải rĩ ra mà cười, sau mới nói tiếp:

- Vị thái thái đó nắm lấy Thái đô thống tát hai cái vào mặt rồi lại đá thêm một cước, coi khiếp quá! Thái đô thống phải khom lưng xá dài năn nỉ:

- "Thái thái hãy bớt giận! Thái thái hãy bớt giận!"

Vì Tiểu Bảo và bọn thị vệ cười hô hố. Hai người biết Thái đô thống phu nhân nổi cơn ghen nên đến đánh ngoại trạch của lão.

Đa Long khoa chân múa tay nói:

- Có thể mới đáng đời lão Thái.

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm cơ nói:

- Đa đại ca! Đại ca thống lĩnh nhân mã đến giàn xếp đi. Thế là từ nay đại ca nắm được tóc lão Thái và đội Tiền Phong doanh của lão cũng không dám đối nghịch với bọn Ngự tiền thị vệ chúng ta nữa.

Đa Long nghe Vi Tiểu Bảo nhắc nhở mừng quá, đưa tay lên gõ vào trán mình đánh "cốp" một tiếng rồi cười nói:

- Tiểu huynh thật là hồ đồ. Gặp cơ hội tốt này sao không chụp lấy? Anh em ơi! Chúng ta đi coi nhiệt náo.

Lão thống lãnh đoàn thị vệ chạy thẳng đến hẻm Diêm Thủy.

Vi Tiểu Bảo thấy Phùng Tích Phạm nằm thẳng cẳng dưới đất bụng bảo dạ:

Đã đến thế này thì ta phải nghĩ cách khác để xử trí lão con rùa.

Hai tay chắp để sau lưng, gã bước lui rồi lại bước tới trong sảnh đường, lăm lăm một mình:

- Trời sáng là ta phải đi giết Mao đại ca. Biết làm thế nào để cứu mạng y? Cướp pháp trường ở Đại Danh phủ thì không được rồi. Pháp trường, pháp trường...

Đột nhiên gã tới tường tích "Pháp trường hoán tử", bất giác bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Tiết Cương gây nên tai vạ, toàn gia bị xử trảm. Có lão già râu bạc là Từ gì đó đem con mình ra pháp trường đổi lấy tên Tiết gì đó...

Vi Tiểu Bảo coi hát rất nhiều, tuy gã không nhớ tên những vai trò, nhưng tường tích lại nhớ rất rõ.

Sau khi nghĩ tới tẩn "Pháp trường hoán tử" gã liền tưởng nhớ đến vở tuồng "Sưu cô cứu cô".

Trong thiên cổ sự này có người râu đen tên gọi Trình Anh đem con mình ra đổi lấy con chủ. Lão để con mình chết đặng cứu mạng cho tiểu chủ nhân.

Rồi gã tự nhủ:

- Cái này không được. May mà Mao đại ca ra ngoài lứa tuổi với con ta, không thì ta phải đem Hồ Dầu, Đồng Trụ ra pháp trường để chịu chết đặng đổi lấy Mao đại ca. Nói vậy thì nói, tình bằng hữu tuy thâm trọng, nhưng sự tình này chắc ta không dám mà cũng không phải làm. Hay lắm! Hay lắm!

Gã vung cước đá vào Phùng Tích Phạm một đòn khá nặng, rồi nói:

- Vận khí lão còn khá lắm! Vi đại soái thu lão làm con hờ. Vi đại soái không bỏ được con ruột để đem đổi mạng. Còn con hờ thì tha hồ.

Gã liền gọi đội trưởng thân binh vào dẫn dò mật kế. Gã thưởng cho hần một ngàn lạng bạc và giao một ngàn lạng bạc để hần chia cho những thân binh cộng sự trong vụ này.

Tên đội trưởng khom lưng tạ ơn nói:

- Xin đại soái cứ yên tâm. Nhất thiết tiểu nhân làm được ổn thỏa, quyết không lầm lỡ.

Vi Tiểu Bảo an bài xong đầu đuôi rồi đi vào nội đường.

Bảy vị phu nhân cùng con trai con gái đều được Thái hậu triệu vào cung. Trong nhà vắng ngắt, Vi Tiểu Bảo để nguyên áo nằm xuống giường nghỉ.

Chẳng bao lâu trời đã sáng rõ.

Vào khoảng giờ thìn, trong cung có chỉ dụ đưa ra nói:

- "Giang dương đại đạo là Mao Thập Bát đại nghịch vô đạo, nhục mạ đại thần phải đem hành quyết".

"Phái Phủ Viễn đại tướng quân, Nhất đẳng Lộc Đỉnh Công Vi Tiểu Bảo làm giám trảm".

Vi Tiểu Bảo tiếp thượng dụ xong ra ngoài cửa phủ điểm thân binh.

Bỗng thấy Đa Long dẫn mấy chục tên ngự tiền thị vệ áp giải Mao Thập Bát tới nơi.

Mao Thập Bát mũi sưng, mắt tím, mặt đầy những máu. Hiển nhiên hần đã phải chịu khổ hình, nhưng thái độ rất quật cường. Hần vừa thấy Vi Tiểu Bảo lại lớn tiếng thóa mạ:

- Vi Tiểu Bảo! Mi là một tên hán gian vô liêm sỉ. Bữa nay lão gia phải ra pháp trường chịu chém mà ngươi làm giám trảm quan. Lão gia chết chẳng có chi oan uổng. Ai bảo lão gia ngày trước đui mắt vào ổ điểm ở Dương Châu dặt tên tiểu hán gian đưa tới Bắc Kinh?

Bọn thân binh lớn tiếng quát tháo. Nhưng Mao Thập Bát vẫn chửi bới một thêm hung dữ.

Vì Tiểu Bảo lơ đã như không nghe thấy và không lý gì đến Mao Thập Bát. Cả quay lại hỏi Đa Long:

- Tình hình lão Thái ra làm sao?

Đa Long cười đáp:

- Đêm qua tiểu huynh tới nơi thì lão Thái bị phu nhân cào cho mặt đầy vết máu. Lão vừa ngó thấy tiểu huynh thì bẽn lèn quá chừng!...

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Lão có nói gì không?

Đa Long đáp:

- Lão chưa kịp nói thì tiểu huynh đến can khéo để lão khỏi hổ thẹn, đồng thời khuyên giải phu nhân của lão, tiểu huynh còn đưa Bát đi thái về nhà để y bầu bạn với hai ả tiểu thiếp của tiểu huynh. Thế là lão Thái thiên ân vạn tạ, cảm kích tiểu huynh không biết đến đâu mà kể.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Dung mạo vị Bát đi thái đó thế nào?

Đa Long chữa ngón tay cái lên đáp:

- Hà hà! Thật không còn chê vào đâu được.

*** vietkiem.com ***